

VESZPRÉMI SZILVESZTER

Egy tizenöt éves talán meleg blogger mindent el akar mesélni

– Vagy ha nem is mindent, azért elég sok mindent

Kedves Blog!

Azt hiszem, nem fogom majd így kezdeni az összes bejegyzésemet, mert hülyén érzem magam ettől a beköszönéstől és az üres oldaltól alatta. Meg itt nem is ilyen hivatalosabb levelet akarok írni. Tulajdonképpen minden mást akarok itt, csak hivatalos levelet írni nem.

Szóval, kedves Blog. Most, hogy ezt tisztáztuk, azt hiszem, ennek az elsőnek mégis egy ilyen levélszerű bemutatkozásnak kellene lennie. Mondjuk arról, hogy Bence vagyok, 15 éves. Nem Bence az igazi nevem, bár anya szerint lehetne, mert amúgy Benis vagyok. Nem tudom, hogy ez mit jelent, anya régen mondott ilyeneket, és akkor fel sem tűnt, hogy nem értem, most meg furcsa lenne csak úgy felhozni. A lényeg, hogy itt úgy fogok tenni, mintha Bence lennék. Beniként fogom aláírni majd a bejegyzéseket, mert a Beni név szerintem is olyan, mintha az enyém lenne. Már lassan a kilencedik végén vagyok egy kisebb város gimnijében, de ez, nem hiszem, hogy fontos lesz, csak gondoltam, elmondom. Tavaly óta lakunk itt, majd nem azóta van laptopom is, nyilván képzeled, hogy azóta mi minden történt azzal a lappal. Nyáron például találtam néhány insta oldalt meg blogot, ami megtetszett, és amiket kiolvastam esténként (igazából, azt hiszem, az éjszakánként volna a megfelelő szó ide), és egy ideje gondolkodom azon is, hogy kellene csinálnom egy sajátot.

Ha ezt a bejegyzést olvasod, akkor ezt meg is tettem. Jó, amúgy tényleg nem nagy dolog, csak ezt a mondatot mindig le akartam írni, mert a filmekben menőnek tűnik. Ha ezt olvasod, akkor már nem vagyok, meg ilyenek. Amúgy nem tervezek meghalni, nem azért írom. Később akartam felhozni, de ha már a halál szóba jött, ez sem meredekebb téma. Szóval, a helyzet az, hogy lehet, hogy meleg vagyok. Még nem tudom, vagyis hát tanulom megérteni, hogyan dönthetném el, hogy az vagyok-e. Mert a Gyakorikérdések sem segít mindig, de simán lehet, hogy az vagyok, mármint meleg, és tudom, hogy a meleg fiatalok nagyobb arányban lesznek öngyilkosok, de miattam nem kell aggódnod. Fura lenne, ha öngyilkos lennék, anyáékkal szemben is, meg Tibivel szemben is, meg amúgy magammal szemben is, nem utolsósorban. De róluk és rólam még később úgyis olvasol majd. Tibinek sem ez az igazi neve, csak a Tibi tejcsoki a kedvenc csokija, és a múlt héten volt a születésnapja (Vagy a jövő héten lesz? Nem mondom meg.), és arra azt kell(ett/ majd?) venni.

Sokáig gondolkodtam, hogy mi legyen a blognak a címe, erről még akarok nektek mesélni. Azt gondoltam, hogy benne lehetne a meleg szó, de aztán arra jutottam, hogy ha esetleg kiderül közben, hogy nem is vagyok meleg, akkor

Regényrészlet

kezdhetném ezt az egészet előről, szóval nem lett benne. Az Okés nagyjából az ötszázadik hülye ötletem volt, amit igazából az autokorrekt dobott ki, nyilván nem véletlenül. Azt hiszem, egészen konkrétan az okés szó az, amit a legtöbb-ször leírok. Annyiszor, hogy már Tibi is elkezdte ezt válaszolni. És közben meg egy csomó mindent jelenthet, gondolj csak bele. De tényleg, te nem olvasnál egy Okés blogot? Mármint tudom, tudom, most épp ezt olvasod, de érted, nem rossz név, ugye? Picit meg is lepődtem, hogy nem volt ilyen korábban. Mármint ez egész okés név egy blognak, főleg, ha arról szól, amiről ez fog. Hogy így, okés minden, csak van egy csomó kérdésem, meg amúgy van egy csomó meséltnivalóm is. Majd lassan sorra haladgatok velük. A következő bejegyzésem mindenesetre kitalálok valami jobb köszönést.

Beni

Kedves Blog!

Még nem találtam ki jobb köszönést, de közben elkezdtem már gondolkodni azon, amit leírtam. Leginkább arról, hogy valószínűleg nem igazán érted, mit jelent nem tudni, hogy meleg vagyok-e. Tudom, hogy állati furán hangozhat (olvasódhat?), de tényleg nem tudom, hogy mi a helyzet ezzel. Általánosban még a lányokat nézegettem, ahogy mindenki más is a fiúk közül. Ugye, őket kellett, neveltünk rajtuk a többi sráccal (mármint tudod, úgy neveltünk, ahogy a fiúk szoktak, az egyik lány osztálytársam szerint hiénaszerűen, nyilván le akart minket szólani, de közben meg igaza is van), és valahogy így indult a gimis is, de közben mégsem ez van. És azért általánosban sem volt így.

Dávidot például szerettem foci közben nézni. Norbi meg magasra ugrott mindig, Tominak pedig jók voltak a pólói. És a tesiöltözöben mindig háttal öltöttem, lesütött szemmel mentem ki. Igazából semmi nem változott, csak másként hívják az új osztálytársakat, meg hát, már gimibe járok, és jó, tulajdonképpen az osztálytársaim is változtak, meg minden, de még mindig háttal öltözöm, lesütött szemmel megyek ki, és még így is látszik egy csomó minden, és talán ezt ugyanannyira természetesnek kéne vennem, mint ahogy a többi fiú, de... Szóval értheted.

Az egyik blog szerint nem kell eldöntennem a szexualitásom, vagyis hogy heteró vagy meleg vagyok-e, meg egyébként is ott van még a biszexualitás, sőt, az ember lehet queer, ami aztán tényleg azt jelenti, hogy az ember nem akarja meghatározni, hogy mi is ő. Meg lehetnék pánszexuális is, és akkor beleszeretnék valakinek a lelkébe, mindegy, hogy fiú-e vagy lány. Nem is biztos, hogy az egészet értem. Például nem tudom, hogy mi a pánszexuális és a szerelmes között a különbség. Mármint én mindig úgy képzeltem, hogy ha lesz valakim (majd eldől, milyen nemű), akkor főleg a lelkét fogom majd szeretni, de oké, lehetek majd pánszexuális is, akár.

De hogy közben, persze, a fiúkat nézegetem, az a baj. Vagyis hát nem baj, csak érted. Az a helyzet. Nem tehetek róla, de bambulok fizikán, egyszer csak az egyik osztálytársamnak a random testrészeit bámulom. Nem azt mondom, hogy ez beteges, mert hát nem az, végül is, olvastam, hogy nem betegség, meg nem is akarok meggyógyulni, nincs is miből, de érted, mindenképpen fura.

Mert, hát, a melegek, akikről tudjuk, hogy ilyeneket csinálnak, azok mindig mások. Úgy képzeled, hogy azok a melegek, akikről beszélnek a tévében, és akiknek TikTok-csatornájuk van. Én is nézem őket, ahogy mindenki, de én nem vagyok olyan. Vagyis nem gondolom, hogy olyan lennék. Ha a melegekről beszélnek (de nem szoktam, mi nem nagyon szoktunk), akkor róluk beszélnek, nem ró-

lunk. Hogy nem gondoltam soha, hogy ezek a szavak használhatóak rám vagy amúgy bárkire a közelemben. Nem tudom, hogy a faluban, ahol korábban laktunk, voltak-e melegek, a városban biztosan vannak, de nem látom, hogy lennének, érted, a melegek ilyen távoliak valahogy. De nem azért, mert baj volna velük, csak fura, hogy valaki, sőt bárki meleg lehet csak úgy, hogy meleg lett valamikor, vagy hát rájött, hogy meleg, és akkor onnantól az. Az még hihetlenebb, hogy én is lehetek az, érted. Bár lehet, hogy csak az a helyzet, hogy erről senki nem beszél, és akkor ezért nem értem ezt az egészet, és akkor te pedig ezért nem értesz, hogy mit akartam írni ezzel. De mindegy amúgy, csak valahogy szerettem volna, hogy jobban értsd, mi van, de Tibivel tekerünk egyet a városban, úgyhogy most megyek. Azért remélem, hogy értesz ebből valamit.

Beni

Kedves Blog!

Kíváncsi vagyok, hogy az emberek hogyan találják ki jó köszönéseket a bloguknak. Biztosan sétálnak az utcán, és egyszer csak eszükbe jut a fantasztikus ötlet. Csak így lehet, mert én ülök a laptop előtt, és semmi más köszönés nem jut az eszembe. Mindegy, majd észre fogod venni, ha nem így lesz.

Az előző bejegyzésben írtam, hogy Tibivel mentünk biciklizni, de te még egyáltalán nem tudod, hogy ki is az a Tibi, úgyhogy ma róla fogok mesélni. Tibi a legjobb barátom, bár mióta én is gimibe járok, kevesebb az időnk, bár azért még mindig rengeteget vagyunk együtt. Tibiéék felettünk laknak két emelettel, a harmadikon, és tulajdonképpen így ismerkedtünk meg. Én ültem az ajtónk előtt a lépcsőn, kábé két hete költöztünk a városba, kötöttem a cipőfűzőmet, ő meg dobogott lefelé. Tibi mindig dobog lefelé a lépcsőn, csak a sarkával csúszik a fokokon, bírom, mert így lehet hallani, amikor jön le. Én kötöttem a cipőmet, ő meg megállt nálunk, kikerülhetett volna, de inkább megállt. Szia, köszöntem neki, Szia, visszaköszönt, bemutatkozott. Tibi vagyok (megbeszéltük már az első posztban, de nem baj, ha még egyszer elmondom, nem Tibi az igazi neve), Beni, Bence vagyok, hadartam, nem tudtam, hogy a cipőmre vagy rá figyeljek-e. Megkérdezte, hogy volna-e kedvem focizni lent, mondtam, hogy anya kenyérért küldött, éppen ezért kötöttem a cipőmet, azt mondta, szívesen velem jön, mert mindegy, mikor hív le másokat focizni, aztán mondtam, hogy biciklivel megyek, mondta, hogy szívesen elkísér biciklivel is.

Szóval, hogy Tibit nem tudtam levakarni, pedig állati fura volt (sokat használom a fura szót, de hát ezek tényleg fura dolgok, de igyekszem majd betenni mást helyette). Tibi itt nőtt fel, ismeri az összes pékséget, meg minden pékséges nénit (van ezekre a tipikus pékségben eladó nénikre valami szó?), tudja, hogy melyik lakások kiadóak most, és hogy hová költöztek be olyanok, akiket le lehet hívni focizni. Azt mondta, várta már, hogy találkozzunk, mert az erkélyük-ről jó fej srácnak tűntem, mert nem a járdán megyek, hanem levágom az utat a két ház között, és mert jó a biciklim is. Anya már előtte is kérdezgette tőlem random, hogy miért nem megyek le ismerkedni a környékre meg a gyerekekkel (anya mindig ilyen szavakat használ, de aztán később mindig érti, hogy ez már elég kínos így), de valójában Tibi választott ki engem. Elmentünk kenyérért, egy félkilós félbarnáért és egy rozsos formakenyérért, amiből szendvicset szoktunk csinálni, és aztán tekertünk még néhányat a környéken, közben végig beszélt. Így ismerkedtünk meg.

Tibi amúgy jó fej srác, csak akkor még nem tudtam kezelni, hogy csak úgy nekiáll beszélgetni velem. Olyan volt, mint most a suliban tanév elején. Zoli,

Peti meg Szabina beszédes volt, aztán az osztállyal mi is hozzájuk idomulunk, együtt találtuk meg a termeket és a termekhez legközelebbi mosdókat. Csak Tibi már ezt az egészet ismerte, de mégsem volt olyan, mint egy tizedikes (Pedig amúgy már tizedikes, csak egy másik suliban. Ez most mindegy.), de olyan sem, mintha lebukott volna hozzánk, hanem csak... volt. Érted, ugye?

Szóval Tibivel elindultunk focizni, közben lehívta a többieket, de ők a focizás vége felé külön-külön felmentek, mi pedig maradtunk. Rugdostunk, dumáltunk, aztán legközelebb megint lehívott, de akkor már becsöngetett, és együtt hívtuk le a többieket a többi lépcsőházból. Vicces srác amúgy, az összes vicces TikTok-trendet tudja kívülről, és idézi is őket, tök jó helyzetekben, de meg lehet vele azt is beszélni, hogy mi volt a suliban, vagy mit olvastam, vagy... igen, szóval biztos azt is meg lehetne, hogy talán meleg vagyok, de ezzel még nyilván várok. Nem azért mert félek. Vagy, talán egy picit azért is, de tényleg nem hiszem, hogy gond majd lesz ezzel, ha úgy alakul majd.

Beni

Kedves Blog!

Nem fogod elhinni, de a mai órán a blogról tanultunk nyelvtanon. Azt hittem egy percre, hogy lebuktam, de aztán megnéztem a munkafüzetben, hogy tényleg ez következik-e. Tényleg ez következett, szóval, azt hiszem, megmenekültünk, vagy mi. Amúgy nem csak a blogról tanultunk, volt szó még a Facebookról, a hozzászólásokról, az óra nagy részét a Messenger chatelés vitte el. Elég jó óra volt, a tanárnő kérdezett inkább minket. Arról volt szó, hogy ezek ilyen másként írásbeli dolgok, nem úgy, mint az újságoknál meg a könyveknél, mert itt az a lényeg, hogy olyan, mintha beszélgetnénk, mármint rendszeren, beszélgetnénk, szóban. Nem úgy, mint egy levélben, hogy megírom neked, hosszan, fogalmazásszerűen, te meg majd válaszolsz rá, hogy a levelem épségben talált-e, és hogy minden rendben a kedves mamával, bár vágytok már mindketten a távoli... ahová éppen vágytok. Szóval, a blog sem ilyen elvileg, de a Messenger végképp nem, ezt az egész osztály könnyen belátta.

A tanárnő kérdezte, hogy olvas-e valaki blogokat, két lány tette fel a kezét, őket ki is faggatták, az egyikük mögöttem ül, és Wappadot is olvas, ami nem is igazán blog már, de tipikusabb blogot is olvas. De amúgy ma már amúgy elég sokféle blog van, nem is gondolnád, erről is beszélgettünk. Autós blogok, tech blogok, főzős blogok, filmes és könyves blogok, mindről órákat lehetne beszélni a tanárnő szerint. Szerencsére én nem tettem fel a kezem, amikor kérdezett, elég csak belegondolni is, hogy mit tudtam volna mondani. Nyilván próbálkoztam volna valahogy, hogy igen, azoknál a blogoknál sem annyira igényes a megfogalmazás, amiket én olvasok... ilyenekkel talán ki tudtam volna védeni a nagy érdeklődést, de azért tényleg örülök, hogy nem keveredtem ebbe bele.

Lehet, hogy kellene beszélnem neked az osztályról, de közben meg nem tudom, mit is lehet róluk, rólunk elmondani. Egy gimis osztály, humán tagozat, szóval nem csak egy-két kötelezőnk van, és több törink meg magyarunk van, mint más osztályoknak. A fiúk és a lányok aránya nagyjából fele-fele, talán két lánnyal több van, de az már majdnem fele-fele. Én az ablak mellett ülök, a harmadik sorban, a többiek nyilván mindenhol máshol. A padtársam, Peti, elég rendes srác, szintén beszélgetős fiú, kedvelem, de melllette figyelni kell a dolgaimra, mert ha unatkozik, mondjuk, órán, akkor simán eldugja a cuccaimat máshoz, vagy meghúzza a széket, ha hintázom. Mögöttem lányok ülnek, Peti produkálja magát nekik, nyilván, ezért legtöbbször náluk köt

ki a tolltartóm vagy a vizem, de ők mindig szuperegyütműködők, és mosolyognak rajtunk.

Mi négyen, és még jó néhányan az osztályból, olyanok vagyunk, akik sokszor vesznek részt az órákon, válaszolunk a kérdésekre, kimegyünk a táblához, meg jelentkezünk akkor is, ha nem értünk valamit. Az osztály nem igazán klikkesedik. Persze, külön kis körökbe állunk a szünetekben, és körénk szoktak az okosabb osztálytársaink jönni, az ablakhoz, de a többiek is rendben vannak. Kezet fogunk reggelente, meg beszélünk egymással, csak velük nem sokat szoktunk lógni. Most nem igazán tudok ennél többet mesélni az osztályról. Van pár srác, aki jól néz ki (és a lányok sem néznek ki rosszul, ugye), átlagos osztály vagyunk, azt hiszem. Hárman olvasunk blogot, lehet, hogy van egy meleg osztálytársuk (ha nem én, akkor huszonöt emberből kell, hogy legyen egy másik, mert nyilván pontosan így vannak elosztva az LMBT emberek, ahogy a kínaiak is, minden ötödik ember). De ebben a bejegyzésben tényleg inkább csak ezt a nyelvtanórás dolgot akartam megírni, mert az eléggé meglepett. Szerintem én sem írok túl szépen itt, egy iskolai fogalmazást biztosan máshogy írnék meg. Meg azt másról is kell, szerintem nincs ezzel baj, és a tanárnő szerint sem. Különböző felületekre különbözőféleképpen írunk, azt mondta.

Beni

Kedves Blog!

Nem hiszem, hogy érdekelhet téged ez a hír, de ma ettünk először fagyit az évben. Többen mentünk el suli után, és Kindereset ettem Oreóssal, két tejes krémeset, ami valójában nagyon jól passzol egymáshoz, bár talán te nem gondoldnál elsőre. Finom volt, tényleg, bár én alapból nagyon szeretem a tejízű dolgokat, szóval lehet, hogy nem is jó az ajánlásom másnak, mert csak arról tudok mesélni meg beszélni, ami velem meg az ízléssel van.

És amúgy szerintem ez van a bloggal is, hogy emberek blogolnak, és nem tudják leírni a nagy igazságokat, csak a saját kis dolgaikat. Leírom, hogy a Kinder és az Oreó nagyon jó együtt, és lehet, hogy ezt te konkrétan elfogadod mint tény. És igen, oké, lehet, hogy fagyinál ez butaságnak hangzik, de közben én egy csomó blogbejegyzést olvastam a melegekről, az előbújáról, a bármiről, és lehet, hogy mindet ilyen emberek írták, akik épp most olyan fagyit esznek, amit én egyszerűen utálok (mondjuk, pocskék vizes kiviset, mint amelyet a Balatonon vettünk, arról, azt hiszem, jobb is nem beszélni soha-soha többé), és amúgy nem is értenek semmi olyanhoz, amiben én segítségre szorulok.

De közben nyilván az is van, hogy én sem kertészeti blogon írom ezeket a bejegyzéseket. Anya nem is hiszi el, hogy mindig kiszáradnak vagy megrohadnak a kaktuszok, amiket azért vesz, hogy legyenek növények a szobámban, és amúgy próbálok is vigyázni rájuk, és nem is értem, hogy hol rontom el. Anya meg kiabál, én meg elmondom neki, hogy amúgy nem kell kaktusz, meg nem kellene a hülye növényei, erre anya elmondja, hogy de hát mindig voltak növényeim, amikor még nem itt laktunk, hanem falun. Pedig ott mindig ő öntözte, meg nagyobb volt az ablakom is.

Szóval, ott tartottunk, hogy érted, tizenöt évesen van egy blogom, és arra írok ki dolgokat, másoknak is vannak blogjai, amiket olvasok vagy nem olvasok, mert, mondjuk, tök buták, vagy mert egyszerűen csak nem találok őket, vagy olyan témában írnak, amik nem érdekelnek. Szóval, kedves Blog, azt hiszem, el kell mondanom, hogy te ne az alapján éld majd az életed, amit én leírok, hanem... jó, nem mondom meg, hogyan, nem is tudom, hogyan kell az éle-

ted élni. Tizenöt éves vagyok, persze, gondolom, hogy úgy kell élni, hogy legyél jó fej az emberekkel, meg ne hazudd magad szét, de azt például nem tudom, hogyan döntsem el magamról, hogy meleg vagyok-e, és ha rájövök, az sem lesz általános, bármikor jó megoldás, hanem az is csak az enyém lesz. És tudom, ez már az ötödik bejegyzés, és erre előbb is gondolhattam volna, de remélem, még senki életét nem tettem tönkre, és igyekezni fogok nem is tönkre tenni senkijét (picit úgy gondolom, hogy így kell élni, amúgy), de főleg a saját életemet próbálom nem tönkre tenni. Szóval, érted, Blog, ne próbáld ki otthon, ez jutott ma eszembe, meg hogy milyen szép fagyis idő van, remélem, erre napokon belül te is rájössz majd.

Beni

Kedves Blog!

Ma Peti buzinak nevezett. Jó, ez olyan, mintha árulkodnék, de nem komolyan mondta, és nem gondolta azt sem, hogy meleg lennék, és ha azt gondolná, sem tudom, hogy baja lenne ezzel, meg nem is árulkodni akarok, csak elmesélni. Azt mondta, vagy hát inkább kérdezte, hogy ne buzizz, buzi vagy? A matekfüzetből téptem ki egy lapot, és a spirál szélét egyenként tépkedtem, és tele volt az asztalunk ezekkel a kis papírkákkal, és néhány ráragadt a pulcsijára, amikor letette a kezét, de a papíromon még volt olyan, amit nem téptem le, és ezzel a kérdéssel tudott pontosan rákérdezni, hogy mit csinálok. De ez csak most ilyen egyértelmű számomra, nem vettem észre, hogy ez történik épp. Szerencsére csak visszakérdeztem, és nem kezdtem el értetlenkedni, mert az borzasztóan kínos lehetett volna. Szóval, hogy neki a buzi szó azt jelenti, hogy miért csinálok valamit, ami fura, és persze, értem ezt a jelentést, bár nyilván rossz így is, mert ez is kifejezi, hogy a melegség is rossz vagy legalábbis fura. De neki a buzi szó az nem is a melegséget jelenti, ami máig konkrétan elképzelhetetlen volt számomra, pedig biztos használták már mások is így, csak nem tűnt fel. Eddig sosem gondolkoztam ezen. Csak közben az is van, hogy nem akarom minden ilyen szóra felkapni majd a fejem, hogyha a buzi rossz helyre rakta a biciklijét, meg előttem áll a sorban, és megvette az utolsó kakaóscsigát. Na, én mindegyre nem akarok annyira figyelni, mert nem tartozik rám, vagy hát nem úgy. Mindenesetre máskor letéptem majd egyben a szélét a papírnak, mert láttam, hogy Andi úgy csinálta mögöttem, behajtotta, megkarcolta a körmével, és letépte, de közben meg nem is a buzi szó miatt csinálom majd így, hanem mert így nem lesz tele minden a papírfecnikkel. Peti füzetének a lapjait alapból is ki lehet így tépni, lehet, hogy máskor kérek majd tőle, lehet, ad is, hogy ne legyen fecnis a pulcsija.

Beni

Kedves Blog!

Most látom, hogy már bejegyzések óta annyira közléskényszerem volt, hogy elfelejtettem a megszólítással bajlódni. Szóval, úgy tűnik, megszoktam, és így marad. Az igazat megvallva el is hagyhatnám az egészet, de utálok azokat a blogokat olvasni, amiknél a bejegyzések csak úgy elkezdődnek. Merthogy a bejegyzések nem csak úgy elkezdődnek. Az olvasás sem, és már értem, hogy az írás sem. Szóval, hogy el kell kezdenem valahogy egy blogbejegyzést, és a köszönés tényleg segít. Elkezdi rendezni a gondolataimat, meg elkezdek pötyögni, van már valami a lapon, amit már csak folytatni kell. Szerinted ennek van értelme?

Ma egész nap esett, de Tibi unta magát, ezért lejött hozzánk. Fura volt. Bár a legutóbb utánanézttem, hogy a fura helyett használhatom például a különös, furcsa, különleges, kivételes, rendkívüli, nem mindennapi, szokatlan, érdekes, furi, ritka, furmányos, valamint a bizarr, különös, abszurd, groteszk, hátborzongató szavakat is, de mégis a fura a legpraktikusabb. Azt hiszem, a viselkedése a szokatlan és az érdekes között volt valahol, de ezek a szavak olyanok, mint-ha orvos lennék, valami dr. House, aki csak a rész végén tud gyógyítani, pedig Tibi nem is volt beteg.

Levette az egyik verseskönyvem a polcomról, valamilyen csicsás válogatást, amit keresztanyuékától kaptam a ballagásra, és elkezdte olvasni, amíg kimentem vízért, aztán nem tette le akkor sem, amikor bejöttem. Egy ideig néztem rá, aztán mondta, hogy ő most ezzel ellesz. Nekem a suliban *A Nagy Testamentumot* kellett olvasni Villontól, a magyartanárnőm szerint izgalmasabb a Faludy György-fordítás, de abban csak *A testamentum* címet viseli, azt kapartam elő a táskámból, és én is olvastam. Ő mindig a kis fotelen ül, amit még a faluból hoztunk be, én az ablak alá ültem a padlóra, a hátamat neki szoktam dönteni a babzsáknak ilyenkor, és így olvastunk.

Aztán egyszer csak, oldalakkal később nekiállt beszélni, hogy őneki elege van, mert még két év az érettségi (azt hiszem, írtam már, hogy ő egy évvel feltem jár, és egyébként egy másik városban), és úgysem fog emlékezni arra, amit most tanul, és egyébként is, neki egyszerűen elege van. Valószínűleg rossz jegyet kapott, de nem mondta, hogy erről van szó, csak hosszan okoskodott meg magyarázott arról, hogy az egész igazságtalan, és hogy random olvasni mennyivel értelmesebb dolog, mert az megmarad, elolvastad, és onnantól tudod annyira, amennyire kell. Csak azt tudtam neki mondani, hogy nekem sosem volt igazán tanulnivalóm, stabil négyes vagyok, ő meg rám bökött, hogy erről van szó, mert ő sem tanult nagyon soha, és mégis stabil négyes, és hogy ez így van rendjén. Aztán elment, lehet, elmondta ugyanezt Hajni néninek is, hogy ne haragudjon rá a rossz és bizonyára elképesztően igazságtalan jegy miatt, de lehet, hogy nem mondta el, csak tovább háborgott, Tibinél ezt nem mindig lehet tudni.

Szóval, csak ezt akartam elmesélni. Hogy lássátok Tibinek a furaságát, és hogy mi hogyan is vagyunk barátok. Én ma jól vagyok, olvasom *A testamentumot*, reggel órán Villontól a haláltáncos verset vettük, és megegyeztünk, hogy a halálban mindenki egyenlő, kivéve a zenészek és a költők persze, de ez a punk osztálytársam beszólása volt, nem akarom elvenni tőle, csak közben érdekes annyira, hogy leírjam.

Beni

Kedves Blog!

Nyilván te már tudtad, de engem teljesen meglepett. Faludy György, tudod, akinek a fordításában a tanárnő *A testamentumot* olvastatja velünk, biszexuális volt, és amúgy a felesége is. De erről nem órán beszéltünk. Apával beszéltünk *A testamentumról*, és mondta, hogy régen volt egy telefonos reklám Faludyval, meg volt a Playboyban a fiatal nőjével, ahogy apa mondta, tudott élni az öreg. A többinek már én néztem utána, pedig csak a reklámot akartam megkeresni. Harminchat évig élt együtt egy Eric Johnson nevű balettművésszel, aki New Yorkban olvasta Faludy életrajzi könyvét, és úgy szeretett bele az íróba, látatlanul. Majd évtizedekig éltek együtt, úgy, hogy a világ számára csak Faludy titkáraként mutathatta be magát, pedig a múzsája volt. Milyen szép ez valahogy.

Beleszeretni valakinek a verseibe, átutazni érte a világot, évtizedekig kitarítani mellette, szinte titokban. Meg hát szép az is, hogy költőnek lenni, az valami nyilvános dolog, verseket ír, azt olvassák, szerelmes verseket is ír, azokat is olvassák, és közben ott van a versek mögött egy ilyen titok, hogy valaki már akkor szerette ezeket a verseket, mielőtt megszülettek volna. Aztán, amikor jött Fanny, Faludy későbbi felesége, és ez a legdurvább, önszántából odébb állt, és később Indiában élve csotrákban szenvedve öngyilkos lett.

Szóval, hogy ez megint egy olyan történet, hogy a melegek nagyobb arányban lesznek elvileg öngyilkosok, ráadásul ez tipikusan egy szomorú meleg történet, amiben nem vállalhatták fel egymást, meg félre is kell állni, de közben meg tényleg milyen. Tudod, azt hiszem, kemény lehet így szerelmesnek lenni, és jó lehet, ha így szeretnek. Eric megtanult magyarul, előtte átparancsoltatta magát a határőrökön az osztrák határon ebbe az akkor még kommunista országba, pedig Faludy akkor már nem is volt itt. Ha ez heteró szerelmesek között lett volna, el se hinnéd, és véletlenül találtam rá erre az egész történetre.

Nem tudom, hogy meleg leszek-e, de azért egy ilyen szerelem biztosan nagyon jó volna, bárhogya is.

Beni

Kedves Blog!

Ma kibicikliztünk Tibivel, és a nálam olvasott könyvről beszélgettünk, annak is az egyik verséről. Ezek a tipikus szétszavalt ballagási versek vannak a kötetben, párszor átlapoztam még ballagás után. Emlékkönyvnek szánták, de nem igazán segíti az emlékezést, bár igaz, hogy nem is nyitogatom, csak azért van a polcom legszélén, mert amúgy szép, tényleg szép. Jellemző ajándék a keresztanyámtól. Nem akarom kibeszélni, mert tényleg mindig nagyon rendes, meg pénzt is tett a borító alá, de mindig könyveket vesz, de a legértelmetlenebbek közül, ilyen csicsás ajándékkönyveket, amiket senki nem olvasna szívesen. Nos, úgy tűnik, kivéve Tibit, amikor ideges. Lehet, nekiadom majd a kis gyűjteményemet, *Tíz szívmengető karácsonyi történet, Legszebb történetek a kamaszévekből...* minek adnak ki ilyeneket egyáltalán?

Na, de Tibi Ady Endrének az *Üzenet egykori iskolámba* című versén pattogott. Hogy tuti felkérésre írta, ballagásra a régi iskolájába, vagy nem tudja, de hogy nagyon rossz vers. „Bár zord a harc, megéri a világ, / Ha az ember az marad, ami volt: / Nemes, küzdő, szabadlelkű diák.” Ezt még ki is fotózta, hogy el tudja nekem mondani. Azért utálta, mert hosszú vers, és az emberek biztosan nem írnak ihletből ilyen hosszú, giccses és unalmas verseket. Aztán picit összeszekaptunk, hogy alaptól az emberek írnak-e egyáltalán verseket. Tibi szerint a költők is emberek, ezt leszögezhetjük, és hát tényleg, de fura, vagy hát különös (Látod, milyen ügyesen javítok?) belegondolni, hogy bárki lehet költő. Akár a Tibi is lehetne. Na, mindegy.

Amúgy erről megint akartam mesélni, mert fontos nekem, meg ehhez az egészhez fontos volna érteni, de az eddigi bejegyzésekben nem jött szóba. Szóval, Tibivel, ha nem esik az eső és nincs is hideg, és nem focizunk, vagy nem a többiekkel tekerünk, tehát amikor ketten vagyunk, és dumálunk, egy kis buszmegállóban szoktunk ülni, ami bádogból van három oldalról. Ez a buszmegálló eléggé kint van a városból, de a régi főút mentén. Igazából csak a konzervgyárnak a dolgozói járnak oda meg onnan el, de ha nincs műszak eleje vagy vége, még busz sem jár arra.

Tibivel tekertünk random a városban, még tavaly nyáron, és úgy vettük észre. De közben rossz szó ez az észrevettük. Megálltunk ott, mert elég szemetes volt a környék, pedig ott volt a kuka a buszmegálló előtt, és Tibi eléggé a szívéen viseli ezeket a dolgokat, néha még mindig meglep, hogy mennyire. Szóval megálltunk ott, összeszedtük nagyjából a szemetet, meg beszélgetni kezdtünk, és ottmaradtunk. Ma már van, hogy egyenesen oda megyünk, csak úgy lógni, dumálni vagy összeszedni megint a szemetet, olyankor kitekerünk a lakótelepről, végig a Szabadság utcán, ami amúgy a kedvenc utcám, mert hosszú, egyirányú és szögegyenes, nagyon jó tekerni rajta, és az utca végén már balra végig, de van olyan is, hogy más úton megyünk, hosszabban, ha tekerni is akarunk, és együtt lógni is.

Ha úgy alakul majd, hogy meleg leszek, azt hiszem, majd itt mondom el Tibinek. Azt hiszem, az ilyen dolgokat így lehet, ilyen helyeken. Ezért is akartam neked mesélni erről. Meg hát egyébként is, ez fontos nekem, és hát mi másról írjak, ha nem arról, ami fontos?

Beni